

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Του HUGUES LE ROUX

Ο ΤΡΥΠΗΜΕΝΟΣ ΜΑΝΔΥΑΣ

ΟΝ καιρό που ήμουν διεκπεραιωτής στα γραφεία του Υπουργείου των Στρατιωτικών είχα ένα σύντομο στά τιμήμα, κάποιον Γιάννη Βιντάλ, αρχαίον υπαξιωματικόν με κουμένον τὸ ζεφὶ του μπράτσου σὸν πόλεμο τοῦ Ναπολέοντος με τοὺς Αὐστριακοὺς... Μὲ τὸ δεξιὸν χερὶ ὅμως ἔγραφε λαμπρὰ καὶ ζωγράφισε.

Ὁ Βιντάλ ἦταν τύπος παλιοῦ στρατιώτου, τίμιος καὶ αγαθός. Ἄν καὶ μόλις εἶχε περάσει τὰ σαράντα χρόνια τὰ μαλλιά του ἦσαν ἀλατοπυρερο, καὶ τὸν φωνάζαμε μπάρισμα Βιντάλ ἀπὸ σεβασμό. Στὸ σπίτι του στὴν ὁδὸ Γκρενέλ παρέλαβε καὶ τὴν ἀδερφή του, χήρα με τρία παιδιά, καὶ ἔκρεφε δίπλος με τὸ μικρὸ μισθὸ του καὶ τὴν σύνταξί του ὡς ἀπομάχου.

Ἐπειδὴ κατοικοῦσα στὰ περὶχωρα τοῦ Παρισιοῦ πηγαίνομερξομαστε οἱ δύο μαζί καὶ μ' ἐγκαρτιστοῦσε σάν μου διγότανε καμμιὰ φορὰ τίς ἔκστρατιεῖς του ἐκὶ Ναπολέοντος. Τὸ καλοκαίρι τὸ βράδυ σάν ἔκανε ζεστὴ τὸν κερνοῦσα κανὰ ποτηρὶ ἀψέντι ποὺ τὸ ἄρσε. Μιά βραδεὶα ἐπίτηδες τὸν κέρσαο δὺο ποτηρία καὶ σάν σηκώθηκε ἀπ' τὸ τραπέζι ἦταν στὸ κέφι καὶ ἦμουν βέβαιος πὼς θὰ μου διηγηθῆ καμμιὰ καλὴ ἱστορία.

Ἄμα ζυγώσαμε στὴ Γκρενέλ ὅπου κατοικοῦσε σταμάτησε ἀπὸτομα μπροστά σ' ἕνα μαγαζὶ ποὺ πουλοῦσε παλιὰ στρατιωτικὰ φορέματα. Ἦταν ἕνα παλιομάγαζο καὶ εἶχε στὴ βιτρίνα πιστόλια σκυριασμένα, μπαλίσκας καὶ μερικοὺς παλιούς μανδύας ἀξιωματικῶν κρεμασμένους.

Ὁ Βιντάλ μ' ἔπιασε ἀπ' τὸ μπράτσο καὶ μοῦ ἔδειξε ἕνα μανδύα ἀξιωματικοῦ τῶν Ζουάβων τοῦ Ἀλγερίου με τρία χρυσὰ γαλόνια στὸ μανῆχι.

Διάβασε τὸ νούμερο ποῦταν σκαλισμένο πάνω στὰ κουμπιά καὶ εἶπεν ἐνθουσιασμένος.

— Εἶνε ἀπ' τὸ σύνταγμα τῶν Ζουάβων.
Μὰ ἔξαφνα τὸ χερὶ τοῦ Βιντάλ ἔμεινε ἀκίνητο ἅμα ἔπιασε τὸν μανδύα, τὸ πρόσωπό του ἀγρίεψε, καὶ χαμηλώνοντας τὰ μάτια του, ἐμυρομούρισε μ' μιὰ φωνὴ τρομαγμένη.

— Θεέ μου ! μήπως ὁ μανδύας αὐτός ἦτο ὁ δικός του !
Ἦστερα γύρισε τὸν μανδύα ἀνάποδα καὶ τότε εἶδα στὴ μέση τῆς ράχης μιὰ μικρὴ στοργυλὴ τρύπα, ἀπὸ βόλι βέβαια, γιὰτὶ γύρω τριγύρω εἶχε μιὰ μαρὴν λέγα ἀπὸ αἷμα.

— Ὁ ! Ὁ ! μπάρισμα Βιντάλ, εἶπα, νὰ μιὰ κακὴ πληγὴ !

Αὐτὸς περτατοῦσε γρήγορα χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ. Μὰ ἐγὼ γιὰ νὰ νὰ τὸν βιάσω νὰ μου διηγηθῆ αὐτὴν τὴν ἱστορία τοῦ εἶπα :

— Συνήθως οἱ λοχαγοὶ τῶν Ζουάβων πληγώνονται μπροστά καὶ ὄχι ἀπὸ πίσω στὴν ράχη !

Ὁ Βιντάλ ἔκανε πὼς δὲν ἀκούει καὶ διαγκώνοντας τὸ μουςτάκι του μονολόγησε, λέγοντας :

— Πῶς αὐτὸς ὁ μανδύας ἔβλεπε ἐδῶ ! ἀπὸ τὸ πεδὸν τῆς μάχης στὸ Μαλενιάνο στὴν Ἰταλία ἔως ἐδῶ στὴν ὁδὸ τῆς Γκρενέλης ; ποῦνε χιλιάδες μίλια μα-

κρὰ ; ξερω πὼς ἀκολουθοῦν τὸν στρατὸν πάντοτε λοποδύτες ποὺ ξεγγυμνώνουν τοὺς νεκρούς σάν τὰ κοράκια, μὰ γιὰτὶ ἀκριβῶς ὁ μανδύας αὐτὸς βροίκεται διὸ βήματα μακριὰ ἀπ' τὸ Στρατιωτικὸ Σχολεῖο ὅπου μένει τὸ σύνταγμα του, καὶ ἐκεῖνον τοῦ... Βέβαια θὰ πέρασε ἀπ' ἐδῶ καὶ θὰ γνώρισε τὸν μανδύα !.. ποὺ μοιάζει σάν βροχό-λακας !

— Ἄϊντε, μπάρισμα Βιντάλ, εἶπα καὶ τοῦπιασα τὸ μπράτσο, δὲν θὰ πάψῃς νὰ μιλήσῃς μονάχος καὶ νὰ λές αἰνίγματα ; Ἐπὶ τέλους πές μου τί σοῦ τρυπημένος μανδύας.

θυμίζει αὐτὸς ὁ

Ἄν δὲν τὸν κερνοῦσα τὰ διὸ ἀγένεια δὲν θὰ μάθαινα τίποτα, γιὰτὶ ὁ Βιντάλ μοῦροῖξε μιὰ ματιὰ δῶπιστη καὶ σχεδὸν φοβισμένη, μὰ ἄξαφνα ἀπεφάσισε καὶ μοῦ εἶπε :

— Λοιπὸν πολὺ καλά, θὰ σὰς διηγηθῶ τὴν ἱστορία αὐτὴ. Ἐχω ἐμπιστοσύνη σὲ σὰς γιὰτὶ ἤραστε νέος σπουδασμένος καὶ τίμιος καὶ σάν τελειώσω τὴν διηγησί, μὰ μοῦ πῆτε με τὸ χερὶ στὴν καρδιά σας ἀν βροίκετε πὼς ἔκανα καλά, ὅπως σκεφθήκα... Ἀπὸ τοῦ ν' ἀρχίσω: Πρῶτα πρῶτα δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ τὸ νόημα ἐ κ ε ἰ ν ο υ γ ι α τ ῆ ἔη ἀκόμα, μὰ θὰ σοῦ πῶ τὸ παρασσούλι ποὺ τὸ βγάλαμε στὸ Σύνταγμα. Ὁ Δ ι ψ α σ μ ε ν ο ς, τὸν λέγαμε ἐτοῖ γιὰτὶ ἦταν ἀπὸ κείνους ποὺ δὲν σαλέβουν ἀπ' τὰ καπηλειὰ καὶ ρομφάνε δώδεκα ποτηράκια ὡς νὰ χτυπήσῃ μεσημέρι τὸ ρολόγι !

Ἦταν λοιπὸς στὸν τέταρτο λόχο τοῦ δευτέρου συντάγματος ὅπου ἐγὼ ἦμουν προφοδότης καὶ βαδίζαμε πάντα πλάι πλάι. Πολλὸ καλὸστρατιώτης, μὰ μεθυστακας, ἀγαποῦσε τοὺς καυγάδες καὶ τὰ χτυπήματα. Μὰ παλληκάρη, μὰ μάτια γαλάζια καὶ κρὰ σάν ἀτσάλι μ' ἕνα μούτρο αὐλακωμένο, με κόκκινο γενάκι ποὺ σάν τᾶβλεpes καταλάμβανες με τί ὑποκείμενο εἶχες νὰ κάνης !

Σάν τελειώσε τὴν θητεία του ὁ λοχίας, κατατάχτηκε πάλι, πῆρε ἕνα ρουσφετί καὶ ἄδεια τρεῖς μέρες. Δὲν ἔκανε ἄλλο παρα μὲ πέντε ἔξη ἄλλους ἀκόμα νὰ γυρῆξῃ στὰ καπηλειὰ καὶ νὰ μεθοκοπῆ. Μὰ χτυπήσε μιὰ γυναικίκα στὸ στομάχι καὶ τὴν σκότισσε, οἱ δὲ ἀράπηδες τὸν σπᾶσανε τὸ κεφάλι.

Ὁ Διψασμένος λοχίας γιαιτρεῦθηκε μὰ τοῦ ἐζυλοῦσανε τὰ γαλόνια καὶ τὸν φυλακίσανε δέκα πέντε μέρες. Ἐπειδὴ ἤξερε γράμματα ἐαγίνανε λοχίας ὕστερα ἀπὸ δέκα ὀχτὼ μῆνες, γιὰτὶ ὁ λοχαγὸς τὸν οὐμαποῦσε, γιὰ τὴν παλληκάρη ἰ τὸν νόημα τῆς Κοβλίνας.

Ὅταν ὁ λοχαγὸς προβιάστηκε σὲ ταγματάρχη, διαορίστηκε λοχαγὸς ἕνας νέος ἀπ' τὴν Κορσικὴ ποὺ τὸν λέγαμε «Ζεντέλη» ἦταν πολὺ σπουδασμένος, ἀσθηρὸς ποὺ τιμωροῦσε σάν ἔβλεπε καμμιὰ σκουριά στὸ τσουφέκι ἢ νὰ λείπῃ κανένα κουμπί.

Ἀπ' τὴν πρώτη μέρα ὁ καινούργιος λοχαγὸς δὲν μποροῦσε νὰ κωνέψῃ τὸν διψασμένο λοχία καὶ αὐτὸς τὸ ἴδιο τὴν πρώτη φορὰ ποὺ εἶπαε ἀπ' τὸν προσηκλήτηρο τὸ ἔβαλε ὀχτὼ μέρες περιορισμό, μ' ἅμα τὸν εἶδε στουτὶ δέκα πέντε μέρες φυλακῆ ! Ὅσᾶκις ὁ λοχαγὸς τὸν τιμωροῦσε τοῦ ἔλεγε κατὰμουτρον : «Ξερω ποῖός εἶσαι, μὰ θὰ σὲ στρώσω, φιλαράκο !» Ὁ λοχίας

